Ч. 246 Второкъ 14 (2) падолиста 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5 1/2 годинѣ по полудни.

Редакція и Адмінiстрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмінiстраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Нове міністерство.

„Часы змѣняють ся, а зъ ними и люде“ — каже стара приповѣдка, а илюстрацію до неи подала намъ лише що вчера наступивша змѣна кабінету. Бôльше якъ чотирнацять лѣтъ державъ ся кабінетъ ґр. Таффого майже выключно здôбностями и зручностію свого президента. Якû змѣны за кабінету ґр. Таффого переходила держава, и що за часъ дѣяльности его президента зробило ся, се ще добре лежить въ памяти всѣхъ, а оцѣнку всего подасть найлѣпше будучнôсть, котра зъ спокоемъ и безпристрастно буде могла розôбрати его дѣла. То лишь можна сказати нинѣ смѣло, що зъ старымъ кабінетомъ уступила и одна изъ найсимпатичнѣйшихъ и найздôбнѣйшихъ личностей, котрôй и найзавзятѣйшій зъ давныхъ противникôвъ не вôдмовить заслугъ. Президентъ уступившого кабінету ґр. Таффе бувъ безперечно найвиднѣйшою личностею, найздôбнѣйшимъ мужемъ державнымъ, якого мала наша держава въ послѣдныхъ часахъ. Можна сказати, що нѣхто изъ его попередникôвъ не знавъ такъ партійного житя политичного въ нашôй державѣ, нѣхто не умѣвъ его такъ выкористати и ужити до своихъ цѣлей, якъ ґр. Таффе и тымъ то дасть ся пояснити, длячого его кабінетъ мôгъ такъ довго удержати ся и длячого вôнъ дуже часто безъ властивои бôльшости парляментарнои знаходивъ бôльшôсть для своихъ проектôвъ и плянôвъ. Вôнъ стоявъ дѣйстно понадъ партіями, але послугувавъ ся ними пôсля потребы.

Давнѣйшû кабінеты упадали разомъ въ партіями, але кабінетъ ґр. Таффого умѣвъ завсѣгды удержати ся на верха маючи повне довѣре короны. Часы однакожь змѣнили ся; обставины бувають неразъ сильнѣйшû якъ весь розумъ людскій и чоловѣкъ мусить имъ пôддати ся. Ся судьба постигла и ґр. Таффого та его кабінетъ и вôнъ бувъ змушеный зробити мѣсце другому.

Вчерашна Wiener Ztg. подала Найв. рѣшене Цѣсарске, котрымъ принято димісію кабінету ґр. Таффого а заразомъ и друге, котрымъ именовано членôвъ нового кабінету пôдъ президентурою кн. Віндішґреца. Вчера въ полудне явили ся новû міністры у Є. Вел. Цѣсаря, щобы въ руки его зложити присягу. При присязѣ були присутнû: въ заступствѣ мін. Кальнокого міністеръ Калляй, президентъ Палаты панôвъ ґр. Травтмансдорфъ и кôлькохъ урядникôвъ. Кн. Віндішґрецъ и Вурмбрандъ явили ся въ мундурахъ офіцирскихъ, Мадейскій у фраку, Пленеръ въ мундурѣ радника леґаційного, а прочû въ мундурахъ тайныхъ радникôвъ. По присязѣ приймавъ Є. Вел. Цѣсарь кождого зъ міністрôвъ на окремôй авдіенціи. О другôй годинѣ зробивъ Є. Вел. Цѣсарь візиту ґр. Таффому и перебувъ у него пôвъ годины, а о третôй годинѣ приймавъ на авдіенціи уступившихъ міністрôвъ дра Гавча, дра Шґайбаха и Залеского. Гр. Таффому дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь на споминку свôй портретъ въ золотыхъ рамахъ а дръ Гавчь, якъ зачувати, мае бути аменованый членомъ Палаты панôвъ.

Годить ся теперь подати бодай коротенькû біоґрафіи новоименованыхъ міністрôвъ. Біоґрафію президента міністрôвъ кн. Віндішґреца мы вже подавали, тожь поминаемо ѥѣ. Зъ прочихъ міністрôвъ звертае безперечно найбôльшу увагу на себе мін. Пленеръ, позаякъ вôнъ бувъ доси проводиремъ найсильнѣйшои партіѣ парляментарнои — сполученои лѣвицѣ нѣмецкои. Дръ Ернестъ Пленеръ, теперѣшный міністеръ фінансôвъ есть сыномъ бувшого міністра фінансôвъ и торговлѣ Пленера. Вôнъ родивъ ся 18 жовтня 1841 р. въ Хебѣ въ Чехахъ. Скôнчавши студіи правничû у Вѣдни и Берлинѣ ставъ вôнъ въ 1865 р. помôчникомъ посольства австрійского въ Парижи, зъ вôдки его въ два роки опôсля перенесено до Лондону. Въ 1873 р. перейшовъ вôнъ въ станъ розпорядимости, а тогды хебска палата торговельна выбрала его посломъ до Рады державнои и вôдъ того часу бувъ вôнъ завсѣгды зъ вôдтамъ выбираный посломъ. Въ Радѣ державнôй выступавъ вôнъ зъ першу яко бесѣдникъ въ справахъ економічныхъ, фінансовыхъ и суспôльно-политичныхъ, а значѣне его росло чимъ разъ бôльше. Пôдчасъ справы окупаціѣ Босны и Герцеґовины выступавъ вôнъ за берлиньскимъ договоромъ. Зъ початкомъ 1879 р. покликувавъ ґр. Таффе его до вступленя до кабінету маючого зложити ся зъ вѣрно конституційныхъ послôвъ и урядникôвъ, але переговоры тогды розбили ся. Коли въ серпни 1879 р. утворило ся нове правительство зъ славяньско-клерикальнымъ напрямомъ, выступивъ вôнъ рѣшучо противъ него а коли опôсля въ Чехіи прийшло межи Чехами а Нѣмцями до конфлікту, то дръ Пленеръ ставувъ въ оборонѣ Нѣмцѣвъ. Въ 1885 р. поставивъ вôнъ бувъ въ ческôмъ соймѣ рядъ внесень змагаючихъ до розмеженя округôвъ судовыхъ и до роздѣленя адміністраціѣ пôсля народностей; внесеня тû тогды вôдкинено, але опôсля стали ся они основою до звѣстныхъ вѣденьскихъ пунктацій угодовыхъ межи Нѣмцями а Чехами. Его заходами утворила ся въ 1887 р. зъ нѣмецко-австрійского и нѣмецко-

2)

Вѣно Лесѣ.

Образокъ зъ народного житя у Веронѣ.

(Дальше).

На ту згадку лице молодого чоловѣка ажь прояснилось и вôнъ зрадѣвъ, але лишь на хвильку, бо жура не давала ему нѣякъ спокою.

— Пôду — каже вôнъ — на збôжеву торговицю, може тамъ стану за фактора або може знайду яку роботу на дворци зелѣзничôмъ; оденъ инжинеръ обѣцявъ менѣ, що выробить менѣ мѣсце сторожа при зелѣзници, таки недалеко зъ вôдси.

Леся споглянула на него такимъ окомъ, якъ колибъ то похваляла. Стара не сказала нѣчого, але ледви сынъ выйшовъ зъ хаты, взяла она на себе хустку и выйшла такожь, розумѣе ся, що лаючись та поворкуючи. Она була зла на Лесю, зла на сына, котрымъ, доки ему добре вело ся, все хвалила ся, а крôмъ того ще й то ѥѣ гнѣвало, що снѣгъ не перестае падати.

Коли переходила попри крамарску будку, спытавъ ѥѣ старый крамарь, чи вже разъ принесе ему скрипку.

— Коли бо, бачите, тота безглузда, моя невѣстка, не хоче ѥѣ дати; ще лишь того не стало, щобы запалила коло неи двѣ свѣчки та молила ся до неи. Але скоро я ѥѣ лишь дôстану въ свои руки, то, якъ я Розіна, поломлю ѥѣ на дрôбнû куснѣ.

— Нѣ, нѣ, Розіно, лишь принесѣть ѥѣ до мене. Розумѣете?

* * *

Леся попрятала въ кухни, де они обѣдали, а вôдтакъ зайшла до комôрчины, бо хотѣла взяти собѣ крохмалю до бѣля и брати ся заразъ до роботы. Але хвильку ще дивила ся черезъ вôкно на снѣгъ, що падавъ на дахъ и подвôре.

Санта, кухарка пана Рінальдого, мѣсила якъ разъ якесь жовте тѣсто пôдъ противположенымъ вôкномъ, а побачивши Лесю запукала до вôкна пальцями и дала ѣй знакъ, що хоче ѣй щось сказати.

— Я памятала на тебе — вôдозвалась она — и говорила о тобѣ зъ моимъ паньствомъ, Намъ и всѣмъ сусѣдамъ дуже жаль, що вы попали въ таке нещасте, и що ты мусишь зъ вôдси выбирати ся. Ты менѣ казала, що маешь по батькови якусь скрипку та що хотѣла бы сь, щобы ѥѣ хто оцѣнивъ. На то сказала моя сіньора, що нѣхто ѥѣ такъ добре не оцѣнить, якъ учитель Валлі, бо вôнъ на скрипкахъ дуже добре знае ся. То учитель музики нашои панны, чоловѣкъ честный, на котрого можна спустити ся. Вôнъ есть теперь у насъ; по годинѣ приведу его до тебе. Не выходижь зъ дому и прилагодь скрипку.

— А хибажь вôнъ схоче прийти?

— Наша панна вже ему о тôмъ сказала, а вôнъ сказавъ, що знае ся на скрипкахъ и охотно ѥѣ оцѣнить.

Санта замкнула вôдтакъ вôкно назадъ, бо така була велика студѣнь, що можна було замерзнути.

Леся подякувала сусѣдцѣ кивнувши головою, а вôдтакъ добула ключикъ и отворила шуфлядку на самôмъ сподѣ въ шафцѣ. Перше, на що споглянула, то бувъ старый фракъ ѥѣ чоловѣка; она выймила его осторожно и перевѣсила черезъ лѣву руку та подумала собѣ: „Коли Ерколе стане зновь колись послугачемъ въ гостинници, то пришию лишь иншû ґузики и вôнъ буде якъ новый“. Вôдтакъ сягнула рукою пôдъ якусь стару одежину и выймила зъ пôдъ неи скрипку. Взяла ѥѣ за ручку та и стала оглядати й ажь стратила вôдвагу: якъ задля такого старого доробайла трудити сюды ажь учителя по стрôмкихъ сходахъ? Бѣдна скрипка выглядала нужденно. Кôлочкôвъ въ нѣй не було; політура майже щезла и стала якась погано жовта, а всюды було повно пороху; изъ струнъ висѣли ще лишь кôнчики на ручцѣ — словомъ Леся стратила вже була всяку надѣю. „Она вже до нѣчого, отъ лишь кусень дерева, якъ всяке инше, ще лишь хиба на пôдпалку — подумала она собѣ и засумувала ся.

Наразъ запукавъ хтось до дверей вôдъ хаты и Санта впустила якогось старого худощавого пана, що мавъ парасолю пôдъ пахою. Его мале, пріятне лице окружала бѣла якъ мо-

національного клюбу въ Радѣ державнôй одна велика партія пôдъ назвою сполученои лѣвицѣ нѣмецкои и вôдъ сеи поры ставъ вôнъ єѣ предсѣдателемъ и проводиремъ.

Другій зъ виднѣйшихъ новыхъ міністрôвъ єсть п. Аполінарій Яворскій, дотеперѣшный предсѣдатель Кола польского у Вѣдни, властитель бôльшои посѣлости въ Скварявѣ коло Золочева, а теперь міністеръ для Галичины. Вôнъ родивъ ся 1825 р. въ Галичинѣ, скôнчивъ студіи правничі у Львовѣ и Вѣдни и бувъ вôдъ 1846 р. черезъ якійсь часъ въ службѣ державнôй. Посломъ до Рады державнои бувъ вôнъ вôдъ 1870 р. и заступавъ тамъ бôльшу посѣлôсть зъ округа золочѣвского Въ мартѣ 1873 роцѣ бравъ вôнъ участь въ выступленю Поляковъ зъ Рады державнои. Въ червню 1887 р. именовано єго постôйнымъ членомъ трибуналу державного и вôдзначено ордеромъ зелѣзнои короны. Яко членъ Кола польского умѣвъ вôнъ выробити собѣ въ нѣмъ таке значѣнє, що по смерти Ґрохольского (10 грудня 1888 р.) выбрано єго предсѣдателемъ Кола, котрымъ вôнъ бувъ ажь до именованя єго міністромъ. Значѣнє єго въ Колѣ польскôмъ було тымъ важне, що вôнъ умѣвъ удержати въ нѣмъ взôрцеву карнôсть, въ наслѣдокъ чого майже всѣ ишли безусловно за єго проводомъ и слухали єго голосу.

Новый міністеръ просвѣты и бувшій посолъ до Рады державнои и сойму краєвого, п. Станіславъ Порай Мадейскій, родивъ ся 1841 р. въ Сѣнявѣ, ґімназію скôнчивъ въ Ряшевѣ а студіи правничі въ Краковѣ и Львовѣ; въ 1864 р. вступивъ вôнъ яко урядникъ судовый до службы державнои. Въ 1866 р. осягнувъ вôнъ степень доктора правъ и бувъ опôсля именованый адъюнктомъ судовымъ, а за міністерства Потоцкого (въ 1870 р.) бувъ покликаный до Вѣдня до департаменту для галицкихъ справъ въ міністерствѣ справедливости. За міністра Ґлязера вернувъ вôнъ назадъ до Галичины, выступивъ зъ службы державнои и осѣвъ въ 1872 р. въ Лишкахъ коло Кракова яко нотарь. Зъ вôдси перенѣсъ ся вôнъ бувъ до Бжеска, де єго выбрано посадникомъ мѣста. Першій разъ выбрано єго посломъ до Рады державнои зъ округа сѣльского Бохня-Бжеско въ червню 1879 р., а незадовго по тôмъ габілітувавъ ся вôнъ на приватного доцента цивільного процесу при университетѣ въ Краковѣ. Мін. Мадейскій написавъ богато розправъ прав ичихъ и єсть теперь другій разъ ректоромъ краковского университету.

Міністеръ торговлѣ, ґр. Ґундакенъ Вурмбрандъ-Ступпахъ, родивъ ся въ маю 1838 р. и єсть наймолодшимъ сыномъ ґен.-майора ґр. Фердинанда, котрый бувъ старшимъ маршалкомъ двору при помершôмъ Архікн. Францу Каролю. Вôнъ служивъ давнѣйше у войску и выступивъ зъ него рітмайстромъ и осѣвъ въ своихъ добрахъ. Въ рокахъ 1879 до 1891 заступавъ вôнъ въ Радѣ державнôй градецку палату торговельну, а вôдъ часу послѣдныхъ выборôвъ заступає вôнъ стирійску бôльшу посѣлôсть. Дня 10 мая 1880 р. поставивъ вôнъ бувъ въ Палатѣ пославъ внесене въ справѣ нѣмецкого языка яко державного. Ґр. Вурмбрандъ має бути знаменитымъ националъ-економістомъ и знатокомъ промыслу артистичного и єсть такожъ звѣстный яко слѣдитель старинностей. Вôдъ кôлькохъ лѣтъ єсть вôнъ такожъ стирійскимъ маршалкомъ краєвымъ. Въ Радѣ державнôй належавъ вôнъ до найзнаменитшихъ бесѣдникôвъ.

Прочі міністры: ґр. Шенборнъ, для справедливости, ґр. Фалькенгайнъ, для рôльництва и ґр. Вельзерсгаймбъ, для краєвои обороны, належали вже давнѣйше до кабінету ґр. Таффого и вступили теперь до нового кабінету, задержуючи ті самі теки. Міністеръ для справъ внутрѣшныхъ, маркізъ Олівіє Бакегемъ, бувъ за ґр. Таффого міністромъ торговлѣ.

Переглядъ політичный.

Вчера по полудни вôдбула ся нарада нового кабінету, на котрôй, якъ зачуваги, раджено надъ проґрамою робôтъ и постановлено скликати Раду державну вже на второкъ дня 14 с. м.; доси однакожь вѣсть та ще не потвердила ся и о речинци скликаня Рады державнои не чути нѣчого. Дальше доносять зъ Вѣдня до польскихъ ґазетъ, що кн. Віндішґрецъ має заразъ на першôмъ засѣданю предложити Палатѣ пославъ проґраму нового кабінету. Рада державна радила бы вôдтакъ ажь до 15 грудня и залагодила бы провізорію буджетову, предложене о краєвôй оборонѣ и предложеня о станѣ вынимковôмъ въ Празѣ. Соймы краєві радили бы вôдтакъ ажь до кôнця сѣчня.

Выбраный зъ округа выборчого Жовквôвъ-Сокаль Рава руска посломъ до Рады державнои жовкôвскій староста и радникъ двору п. Ляникевичь зложивъ мандатъ.

Въ Fremdenblatt-ѣ появивъ ся дуже цѣкавый рядъ статей пôдъ заголовкомъ: „Коаліція“ (погляды зъ пôдъ пера видного австрійского політика), въ котрыхъ авторъ доходить остаточно до такихъ заключень: Взглядна рôвноправнôсть всѣхъ народôвъ въ Австріи лежить въ тôмъ, що жадна народнôсть не може бути въ засадѣ выключена вôдъ участи (Mitbewerb) на всѣхъ поляхъ державного и публичного житя. Засадою державы мусить бути зобовязанє ся державы, щобы пôдпирати кожду народнôсть въ єѣ розвою, але лишь въ мѣру того, що вже фактично истнуѣ, а не пôсля національныхъ мрѣй або пôсля того, чого собѣ хтось на будучнôсть бажає.... Умѣреннôсть значить: держати ся взглядної рôвноправности и хоронити интересы державы, а при тôмъ всѣмъ числити ся такожь дуже зъ національными потребами о стôлько, о скôлько они вплывають зъ дѣйстного житя народôвъ, зъ другои же стороны національну політику все такъ вести, щобы славяньскі народы на границяхъ державы проживаючі були въ силѣ цѣнити высоко добродѣйства, які имъ може подати Австрія. Симъ єсть дана и директива дальшимъ ґрупамъ Палаты пославъ, именно же Русинамъ и полудневымъ Славянамъ, що до ихъ парляментарного становища супротивъ коаліціѣ. Коли имъ на правду залежить на будучности свого народу, то тогды будуть держати зъ коаліцією. Колижь перейдуть въ опозицію, то вовьмуть на свою народну совѣсть одвѣчальнôсть передъ исторією, котрои значѣнє нинѣ годѣ предвидѣти.

Новинки

Львôвъ дня 13 падолиста

— **Запомоги по 25 зр. мѣсячно** для ученикôвъ, що вôдъ 1 грудня с. р. мають зачати практичный курсъ трилѣтный при краєвôмъ бюрѣ меліораційномъ у Выдѣлѣ краєвôмъ, роздѣлено такъ: Запомоги такі дôстали: Осипъ Хтюкъ, Кароль Риглевичь, Осипъ Слевакъ, Володиславъ Сокульскій, Иванъ Постава, Корнило Абрагамовичь, Меч. Миксевичь Антôнъ Ледвина, Стан Устяньскій, Евг. Корыбутякъ, Адамъ Панкевичь, Степанъ Нодзиньскій, Меч. Пшедвецкій, Кароль Городискій и Францъ Гавнеръ. Крôмъ нихъ принято ще на курсъ Осипа Глушака, Романа Ровдевальда, Осипа Русиньского, а Андрѣя Грабовича зъ подмогою по 15 зр. мѣсячно. Подань всѣхъ було 136; зъ нихъ 38 були вже при роботахъ техычныхъ або при войску були пôдъофіцирами.

— **Велика зелѣзна оранжерія**, що становила одну зъ прикрасъ ювилейнои выставы огородничои въ Липску с. р., буде перевезена на площу выставы львôвскои и вôддана для цѣлей огородництва. Середна часть єи призначена на зимовый огородъ, бо має подвойні скла и приладъ до огрѣваня. Оранжерія має бути выставлена до 1 цвѣтня 1894 р.

локо борода, а зъ поза очиць свѣтило ся двоє розумныхъ и щирыхъ очей. То бувъ професоръ Валлі, учитель музики, звѣстный на цѣлу Верону, якъ изъ своеи щирости такъ и зъ превеликои розсѣяности.

Вôнъ навѣть и не слухавъ того, якъ Леся передъ нимъ звиняла ся, лишь вхопивъ заразъ за скрипку. Наразъ положивъ єѣ знову, здоймивъ очицѣ, обтеръ ихъ та понюхавъ таки ихъ золотои табакирки.

Коли професоръ взявъ знову скрипку до руки, забило ся серце Лесѣ якось живѣйше и голоснѣйше. Она слѣдила за кождымъ єго рухомъ и зъ напруженемъ выжидала вôдповѣди споглядаючи допытливо на старого панка. Тай Санта осталась ще була въ хатѣ и сховавши руки пôдъ запаску, оперла ся о одвѣрокъ та й собѣ чекала цѣкава, що скаже професоръ.

Валлі взявши скрипку пôдôйшовъ зъ нею до вôкна, а побачивши форму и закрôй скрипки, ажь зъ тиха крикнувъ зъ превеликои несподѣванки. Вôдтакъ пôдсунувъ єѣ близше до своихъ очицъ, ставъ лѣпше приглядатись політурѣ и осторожно выдовбувавъ нôгтемъ порохъ зъ одного єѣ кутика.

Per bacco! крикнувъ вôнъ и ставъ вôдтакъ оглядати ручку.

— Таки направду; таки зовсѣмъ певно! — говоривъ вôнъ самъ до себе.

Коли ще вôдтакъ заглянувъ у скрипку черезъ верхне денце въ нѣй и мимо плесни, яка въ серединѣ була насѣла, побачивъ букву *A*, а вôдтакъ ще й розпознавъ початокъ буквы *M*, та зрадѣвши вôдозвавъ ся:

— Нема вже нѣякого сумнѣву, рѣшучо нема нѣякого сумнѣву!

— Обѣ женщины брала зъ кождою хвилею чимъ разъ бôльша цѣкавôсть.

— Зъ вôдки взяла ся у васъ та скрипка? — спитавъ професоръ Лесю.

Она розповѣла, що то вся єѣ спадщина по єѣ батькови, котрый ходивъ свѣтами та выграваючи на тôй скрипцѣ зарабляв собѣ не оденъ крейцаръ; она сказала такожь єму, якъ єѣ батько дуже любивъ ту скрипку и за нѣщо въ свѣтѣ бувъ бы єѣ не продавъ.

— А вы бы єѣ теперь продали? — спытавъ Веллі.

— Не конче радо, але мы такі бѣдні, що колибъ хто за ню добре заплативъ...

— А кôлькожь бы такъ?

— Хочь бы вôсѣмдесять або сто...

— Цить те — сказавъ професоръ и мимоволѣ оглянувъ ся, — щобы васъ хто не пôдслухавъ!

— Хиба то може за богато?

— Нѣ, але мôгъ бы васъ хто взяти за слово. Она варта далеко бôльшэ.

— Хиба може стопятьдесять або й двѣста ліръ? — спитала молода жѣнка усмѣхаючись.

— А вы бы схотѣли на ново собѣ господу вôдкрыти? — спытавъ Віллі замѣсть вôдповѣди.

— Що то, то вже нѣ; мы вже ажь занадто мали клопоту зъ нею. Лѣпше вже хиба шинокъ; зъ нимъ бы намъ може лѣпше пощастило ся.

— Шинокъ? Ну, то тымъ лѣпше; отже вы бы продали ту скрипку, колибъ можна за ті грошѣ, що вы бы за ню дôстали, отворити шинокъ?

— Розумѣє ся, що я бы єѣ тогды продала! — сказала на то Леся, але дрожачій усмѣхъ на єѣ устахъ здававъ ся говорити: „Тажь то нѣякъ неможливо!“

— Коли такъ, то тѣште ся, молодичко — сказавъ старый, а менѣ заплатѣть заразъ таки напередъ могоричу, спору склянку вина Валяполічелля. То скрипка роботы Аматіого и має велику вартôсть.

— Леся и Санта подôйшли близше до бесѣдника.

— Она має велику вартôсть — говоривъ вôнъ дальше, — варта що найменше якихъ — пять тысячѣвъ лірѣ.

Валлі вымовивъ ті слова такъ переконуючо, а при тôмъ такъ звычайно и поважно, що Леся не могла о нихъ сумнѣвати ся. А мимо того стояла заклопотана и ажь ротъ отворила. Все ще побоювала ся, що вôнъ скаже щось бôльше, зъ чого выйде, що то неправда, що вôнъ сказавъ — бо таке щасте бачите, здавалось єй неможливе.

— Та бо ты, Лесю, навѣть и не тѣшишь ся — вôдозвалась наконець Санта.

Леся споглянула на ню, якъ колибъ хотѣла єѣ спытати: Чи то таки правда? — Пять тысячѣвъ лірѣ, кажете — спытала она — пять

— **Найдений давні грошѣ.** Въ Гнѣвчинѣ коло Переворска выоравъ оденъ селянинъ на лузѣ, котрои нѣколи не тыкавъ, кôльканайцять золотыхъ монетъ австрійскихъ, бельгійскихъ и турецкихъ зъ другои половины шѣснайцятого вѣку и сто кôлькадесять штукъ срѣбныхъ грошей испаньскихъ зъ часôвъ короля Филипа ·II и III. Звôдки они тамъ взяли ся?

— **Процесъ противъ вôйта.** Передъ судомъ присяжныхъ у Львовѣ зачавъ ся процесъ карный противъ Ивана Гулика, котрый вôдъ року 1885 до 1891 бувъ вôйтомъ у Воли Добростаньской пôдъ Городкомъ, и противъ Андрѣя Синоса, писаря зъ того села. Гуликъ бувши вôйтомъ забравъ собѣ 500 зр., зôбраныхъ зъ подат-ковъ, а крôмъ того змарнувавъ и иншій грошѣ громадскій, а въ тôмъ помагавъ ему писарь Синосъ, котрый пôдраблявъ квіты. Коли до обохъ тыхъ славныхъ господарѣвъ громадскихъ зголосивъ ся судъ, Гуликъ продавъ що мавъ, и зложивъ 406 зр. на покрытє недобору въ касѣ громадской. Не зробивъ вôнъ того давнѣйше, бо каже, въ домѣ его хорували на тифъ и всѣ грошѣ выдавъ на слабôсть. Розправа потягне ся кôлька днѣвъ.

— **Зъ зазд ости.** Селянинъ въ Новоселици Мартинъ Флогъ оженивъ ся тому пôвтора року, але не бувъ щасливый, бо весь той часъ мучила его страшна зазрôсть. Єму здавало ся, що жѣнка ему невѣрна, вôнъ мучивъ еѣ, хочь она до того не давала причины. Дня 9 с. м. выѣхавъ вôнъ зъ дому, але несподѣвано вернувъ вечеромъ и якъ на нещастє застанъ у хатѣ кôлькохъ знакомыхъ мужчинъ. Вынявъ револьверъ и за однымъ выстрѣломъ забивъ жѣнку. Наляканій гостѣ розбѣгли ся а убійникъ пропавъ десь безъ вѣсти.

— **Нещасна пригода** Гр. кат. парохъ зъ Лябовы въ Новосанчѣвскôмъ повѣтѣ вертаючи вôдъ хорого упавъ въ вузкои кладки чоломъ на камѣнь и забивъ ся на мѣсци. Може бути, що и не вôдразу забивъ ся, тôлько коли стративъ память, голова звисла ему до рѣчки и вода залила его, бо такъ его найшли.

Контрактъ купна и продажи дитины. До одного нотаря черновецкого прибули два передмѣщане черновецкі зъ жѣнками и просили о потверджене готового уже контракту, такого, котрого ще певно жаденъ нотарь не потверджавъ. Отъ одні родичѣ продавали другимъ дитину за 120 зр. Розумѣє ся, нотарь вôдмовивъ потверджена, але цѣкаво, що зъ тои нагоды пише одна черновецка газета. То не есть, каже, жадна выдумка, тôлько щира правда, що мѣжь Буковинцями є звычай продавати дѣти. Тому кôлька лѣтъ на передмѣстю рошѣвскôмъ въ Чернôвцяхъ одна родина селяньска возила по великихъ панахъ свою 18 лѣтну доньку, дуже ладну, и хотѣла еѣ продати. Мати захвалювала доньку та показувала еѣ пышне тѣло. Але не найшла купця въ Чернôвцяхъ, тôлько якійсь старый бояринъ зъ Молдавы купивъ еѣ за 80 зр. Мати хвалить ся ще й нинѣ, що еѣ одиначка — носить перстенѣ дорогі и бриланты...

— **Выдѣлъ „Клюбу Русинокъ"** складає отсимъ прилюдну подяку Вп. Костеви Паньковскому за даръ 500 примѣрникôвъ оповѣданя про Орлеаньску дѣвчину на цѣли Клюбу. Выдане се можна набути по 10 кр. у всѣхъ книгарняхъ або Клюбѣ. До „Клюбу Русинокъ" вписало ся дотеперь 38 членôвъ; зъ тыхъ 10 замѣсцевыхъ, мѣжь ними Вп. панѣ Горбачевска зъ Праги зъ вкладкою 10 зр. Выдѣлъ запрошує вступати въ члены Клюбу передовсѣмъ Русинокъ пробуваючихъ у Львовѣ. Зголошувати ся можна кождого вôвторка мѣжь годиною 4-ю а 6-ю въ часѣ сходинъ Клюбу въ льокали при ул. Вôрменьской н. ръ 2, I поверхъ. — *Г. Шухевичева.*

— **Доля выхрестки.** Въ Пятничанахъ коло Стрыя залюбивъ ся молодый паробокъ Михайло Кухаръ въ дочцѣ шинкаря въ Волицѣ, Таненбавма, 18 лѣтнôй гарнôй дѣвчинѣ. Обоє залюбленй рѣшили побрати ся и дѣвчина покинула родительскій дôмъ та поѣхали до Львова, де передъ кôлькома днями перейшла въ церкви св. Юра на греко кат вѣроисповѣдане. На хрестѣ одержала имя Александры. Коли молода неофітка вернула зô Львова, удала ся до староства въ Стрыю, що бы єй тутъ яко малолѣтной выдали дозвôлъ на вѣнчане, але що такій дозвôлъ выдає судъ, тожь вôдослано еѣ зô старостваа до будынку судового, а для безпечности додано єй двохъ поліціянтовъ. Вѣсть про неофітку розойшла ся скоро помѣжь жидами и ледве Александра станула въ судѣ, збѣгла ся зъ цѣлого мѣста безчисленна товпа жидôвъ, жидôвокъ та дѣтей жидôвскихъ, обступила судъ та зъ крикомъ здерла ся до середины. Розъярену жидôвску товпу не можна було въ нѣякій способъ утихомирити и ажь коли кôлькохъ найбôльшихъ крикунôвъ замкнено силою до арешту, розбѣгли ся жиды. Перестрашену дѣвчину вôддано пôдъ опѣку кôлькохъ селянъ зъ Пятничанъ, котрі вôдвезли еѣ до дому родичѣвъ еѣ судженого. Се вже друхій случай тероризованя неофітки въ Стрыю въ сѣмъ роцѣ.

— **Отсе здоровый жолудокъ!** Панъ В. Даровскій, що теперь пробуває въ Неаполи, пише звôдтамъ таке: Мали мы ту, каже, цѣкаве видовище. Оденъ червоношкôрный Индіянинъ Вудъ пописувавъ ся ту своимъ апетитомъ, а радше своимъ жолудкомъ. Я самъ, каже, пересвѣдчивъ ся, що то не обмана, тôлько правда Вудъ зачавъ свôй обѣдъ вôдъ зупы, але та зупа була запалена нафта, котру вôнъ ложкою смѣло вливъ собѣ въ ротъ. Потôмъ на перекуску зъѣвъ троха вугля зъ дерева, дальше сторощивъ кôлька устриць и кôльчастыхъ кѣжѣвъ морскихъ. Потôмъ зновъ закусивъ камѣннымъ углемъ, порубавши его своими бѣлыми зубами. Але то ще не конець его обѣду. Вôнъ зъѣвъ ще кусень живицѣ зъ попеломъ, люльку зъ глины, кусень мыла, а на остатокъ (вѣрте менѣ) надгризъ скло вôдъ лямпы и легенько ликнувъ На то все безъ пастанку пивъ нафту. По тôмъ всѣмъ закуривъ три циґара, всунувъ ихъ до устъ, закуривъ знову два папѣросы и все ихъ то ховавъ въ ротъ то высувавъ. Зубы выдовбувавъ собѣ цьвяхами, котрі выкидавъ носомъ. Выходить зъ того, що у того Индіянина не тôлько якійсь незвычайный жолудокъ, але и ротъ якійсь нелюдскій. Намъ якось не хоче ся въ то вѣрити, хочь на свѣтѣ бувають всякі дива.

Штука, наука и література.

— **Панна Ружена Єсенска,** учителька въ Празѣ выготовила перекладъ Шевченкового Кобзаря на мову ческу. Знатоки, що читали сей перекладъ, высказують ся о нѣмъ, що цѣлкомъ удатный и вѣрно пôдданый. Правдоподобно выйде той перекладъ накладомъ ческои Академіи наукъ.

— **На львôвской выставѣ образôвъ** пише п. К. Устіяновичъ въ „Дѣлѣ" — звертає на себе увагу образъ руского маляря зъ Монахіюмъ п. Ивасюка, представляючій гетьмана Богдана Хмельницкого по битвѣ пôдъ Зборовомъ, композиція проста, не вымушена. Гетьманъ гарцює на прекраснôмъ чорнôмъ кони арабскои породы середъ окликôвъ Козакôвъ. На земли видко убитого панцерника. Лицарска статъ гетьмана и его лице, зъ котрого свѣтить сила духа и енерґіѣ, понятѣ и вôдданѣ дуже удачно. Рисунокъ всюды поправный, кольоритъ, приємный, навѣть блескучій, а технічне выконане показує, що п. Ивасюкъ серіозно трактує штуку и дуже совѣстно працює надъ своимъ артистичнымъ образованємъ. А якъ то тяжко, пойме лише той, хто безъ средствъ, безъ помочи чужои добивавъ ся за границею науки. О малозначныхъ похибкахъ артистичныхъ въ образѣ п. Ивасюка не варто, властиво, й згадувати. Не критикую отже, а радше звертаю его увагу на те, що той блескучій кольоритъ и тѣ синяво-віолєтні тѣни можна бачити ранками въ Италіи и Греціи а ледви чи пôдъ Зборовомъ та и що образъ робивъ бы бôльше враженє, коли бъ краски одежей були трохи брудні, якъ оно у войнахъ и походахъ инакше й бути не може Взагалѣ жь сей образъ п. Ивасюка свѣдчить ясно, що вôнъ поступивъ якъ въ рисунку такъ и въ техніцѣ та и що може смѣло братись до композиціи историчныхъ драматичныхъ, на — хочь-бы и якъ широкихъ полотнахъ. Але до великихъ дѣлъ потреба великихъ средствъ, котрыхъ нашъ убогій а такъ трудолюбивый и таланови ый артистъ не має отже повинностію нашихъ народныхъ институцій єсть — прийти ему въ помôчь, щобы не змарнувавъ ся такъ якъ я и много иншихъ."

Телеграмы.

Вѣдень 13 падолиста. Є. Вел. Цѣсарь выѣхавъ вчера вечеромъ о 9 год. до Монахова на вѣнчане Найдостойн: Архікнязя Йосифа Августа.

Вінеръ-Найштадъ 13 падолиста. Бувшій міністеръ бар. Бахъ померъ въ Унтервальтерсдорфѣ.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Посѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5·26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдвам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновецъ	6·36	–	10·36	3·31	**10·56**	–
Стрыя	—	–	10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	–	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Посѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдвам.	2·34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновецъ	**10·10**		**7·11**	7·59	12·51	—
Стрыя	—		**1·08**	9·06	**9·52**	**2·38**
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа товсті, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

тысячѣвъ ліръ? А хтожбы еѣ.... але дежь тамъ, сіньоре, мы не знайдемо на неи купця!

— Кобы такъ зъ мене не бѣдакъ, то я бы еѣ й самъ купивъ; але куды менѣ до того? У мене нема на стôлько гроша. Але я знаю случайно богача Паоля Барделліого; вôнъ таки добре грає на скрипцѣ, та вже вôдъ давна шукає по всѣмъ свѣтѣ за правдивою скрипкою роботы Аматіого. На всякій случай дамъ вамъ ще нинѣ знати черезъ паньства Рінальдихъ — додавъ вôнъ — але о тôмъ не жете бути певні, що така скрипка якъ ся, то цѣле богатство.

— То бы насъ пôдратувало! Мôй чоловѣкъ не мусѣвъ бы десь ставати на службу!— вôдозвала ся Леся урадована. А якъ бы то красно було, колибъ отсихъ „чотири поточеныхъ дощинокъ", якъ ихъ называє моя теща, выратувало насъ зъ бѣды та нужды!

Она вхопила скрипку и притиснула еѣ до серця; ба стала еѣ цѣлувати, якъ колибъ то яка дитина а не мертве дерево спочивало въ рукахъ. Хотѣла ще й доброму професорофи подякувати зъ цѣлого серця, але вôнъ вынѣсъ ся зъ хаты а Санта мусѣла ще побѣчи за нимъ зъ парасолею, котру вôнъ знову забувъ десь въ кутику.

Коли Леся осталась була вже сама, то здавалось єй ажь теперь, що може вже добре натѣшити ся.

— Чи то лишь правда? Чи то дѣйстно такъ? — пытала ся сама себе. — А вжежь, що такъ; тажь и Санта була при тôмъ и чула, якъ вôнъ то сказавъ. То не сонъ! — И знову тулила скрипку до серця та тѣшилась спадщиною по своѣмъ батьку, своѣмъ вѣномъ; и смѣяла ся и плакала зъ радости.

Коли вôдтакъ трохи успокоила ся, поставила свôй скарбъ на столъ и стала думати про свого Ерколя. Вôнъ бѣдачиско ще не знавъ нѣчого и пôдчасъ коли она тутъ зъ радости ажь не знала, що собѣ робити, ходивъ вôнъ та впрошувавъ ся на службу.

— Мушу пойти та пошукати за нимъ — подумала собѣ — а хтожь розкаже ему ту веселу вѣсть, якъ не я?

Здоймила хустку зъ клинка, накинула на себе и пустилась долѣ сходами. Коли отворила дверѣ вôдъ хаты, станула передъ нею еѣ теща. Она глянула зъ пôдъ ока на ясніюче зъ радости лице Лесѣ, якъ та сова на сонце, и вымовивши лишь пôдозрѣваюче „Гмъ" пôшла дальше суваючи ногами горѣ сходами.

Ледви що переступила порôгъ, якъ вже й побачила скрипку, що лежала неприкрыта на столѣ и усмѣхаючись злобно кинулась заразъ до неи:

— Отъ, бачь, чимъ то она себе розважажала! Тому то й була така весела та плюгавиця! Почекайже, теперь же вже я зъ нею упораю ся! Прецѣ разъ дôстала ся въ мои руки!

* * *

(Конець буде.)

За редакцію пôдповѣдає Адамъ Краховецкій.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякй ефекты и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

$4\frac{1}{2}$% листы гіпотечнй.
5% листы гіпотечнй преміованй.
5% листы гіпотечнй безъ премій.
$4\frac{1}{2}$% листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}$% листы Банку краєвого.
$4\frac{1}{2}$% пожичку краєву галицку.
4% пожичку пропінаційну галицку
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}$% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}$% пожичку пропінацийну угорску.

4% угорскй Облигаціи индемнизацийнй,

котрй то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ всякй выльосованй, а вже платнй мѣсцевй паперы цѣннй, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевй лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить. 60

АЛЬБИНЪ КРАЄВСКІЙ
Вѣдень

IV. Wiedener Hauptstrasse 51.

Першій народный дôмъ комісовый а предпріємство посылкове поручає и достарчає

!!!ВСЬО!!!

чого лише хто схоче и що въ объємъ торговлѣ и промыслу входить.

Цѣнники на жадане высылає gratis. 120

Инсераты

(„оповѣщеня приватнй") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" **Людвика Пльона**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оригінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przeglad-у"

може лише се бюро анонсы приймати.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІѢ

поручає

найновѣйше патентоване начинє кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емаліею.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ большихъ торговляхъ желѣза.

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручає

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовй. — Каналовй насады зъ патентовымъ замкненемъ.—Зборники на воду.— Комплєтнй уряджения купелевй. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ также руры лянй и кованй. — Помпы, фонтаны и и всякй арматуры.

Заступники для ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане высылає ся катальоґи.

Поручає ся

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

За друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.